

Zaměřeno na Království

Roč. 2 č. 11

Anthony Buzzard, editor

Červenec, 2000

"Zničte tento chrám“:

Konec mosaického systému

Charles Hunting (pokračování)

Autor listu Židům 13:9 pokračuje v našem tématu o nahrazení mosaického systému novou smlouvou, kterou zavedl Ježíš. Tvrdí, že: "Je dobré, abychom získávali vnitřní sílu z Boží milosti, a ne z pravidel o jídle, která těm, kdo je dodržovali, nikdy neprospívala." Staré vzorce chování odumírají ztěžkae. Petr musel být veřejně pokárán za to, že sklouzl zpět k zastaralým způsobům myšlení. Pavlovo napomenutí v listu Galatským 2:14 je jasné: "Když jsem však viděl, že se jejich chování neslučuje s pravdou evangelia, řekl jsem Kéfovi před celým shromážděním: 'Když ty, který ses narodil a vyrostl jako Žid, žiješ jako pohan, jak můžeš trvat na tom, že pohané musí žít jako Židé?'" Žid Petr se správně učil a žil jako křesťan jiný život, ale vracel se k mosaickému způsobu života. To je zvyk některých lidí i dnes. Znovu postavit bariéru, která kdysi oddělovala Židy a pohany, je zásadní chybou ve výkladu Nového zákona. "Žít jako Žid", když to znamená žít podle dočasných mosaických předpisů, je znevážení biblického křesťanství.

Nebezpečí, že zaměňujeme dvě Smlouvy, spočívá v tom, že Ježíšovu mesiášskou víru učiníme pro potenciální konvertity nepřítelivou nebo nerealizovatelnou (podobně jako přisuzovat Ježíši víru v Trojici vyvolává neodůvodněné nepřátelství ze strany židů a muslimů). Mosaické potravinové zákony by v mnoha částech světa způsobovaly zbytečné potíže. Měly by záležitosti týkající se jídla vylučovat pohany ze správného vztahu s Bohem, který vydal zákony speciálně pro izraelský národ pod Zákonem?

Ježíš v Matoušově evangeliu 12:6 naboural autoritu chrámu a mosaického systému, když řekl: "Je tu něco většího než chrám." Větší než chrám? To byla jeho odpověď farizeům, když kritizovali učedníky za trháni obilí během oficiálního izraelského sabatu. Ježíš argumentoval Starým zákonem: "Nečetli jste, co udělal David, když jeho muži měli hlad? Šel do Božího domu a jedl posvátný chléb, ačkoli ani on, ani jeho

muži neměli právo ho jíst, pouze kněží. Nebo jste snad v Zákoně nečetli, že v den sabatu kněží v chrámu porušují sabat, a přesto nejsou vinni? Kdybyste věděli, co znamená tento text: 'Milosrdenství žádám, ne oběť,' neodsuzovali byste nevinné. Vždyť Syn člověka je Pánem sabatu." Upozorňujeme tak na skutečnost, že i během platnosti Zákona existovala *skupina lidí, kteří nepodléhali omezením dodržování sabatu*, čtvrtého přikázání. Ježíš dále poznamenal, že zákon obřizky má ve skutečnosti přednost před sabatem, pokud osmý den chlapcova života připadne na sabat. S více než náznakem svého revolučního záměru Ježíš poukázal na to, že ani za starozákonního režimu nebyli kněží vázání národním zákonem o sobotě. Mohli pracovat v chrámu a zůstat nevinní. Oč více jsou tedy královští novozákonní kněží, křesťané (1 Petr 2:9), osvobozeni od dodržování sabatu? Toto nové kněžstvo pracuje na podpoře a údržbě nového chrámu, Kristova těla.

Je zcela zřejmé, že Ježíš chtěl ukázat, že zákony o sabatu byly nahrazeny v případech, kdy naléhavé lidské potřeby vyžadovaly akt milosrdenství. A jeho tvrzením, že je "Pánem sabatu", vstupuje do hry nový pohled na celý právní systém. Je to Ježíš, nikoli Mojžíš, kdo je nyní vykladačem zákona. Ježíš poznamenal, že strádající kráva v příkopu v sobotu si zaslouží zvláštní péči. Oč víc by to měl být člověk, jehož rodina v Saúdské Arábii hladoví, protože jeho národní zákony stanovily pátek jako oficiální den odpočinku a sobotu jako den práce? Mohla by se ekonomika stravování na arktickém severu natolik zradikalizovat, aby se tamní křesťané mohli vyhnout konzumaci všech "nečistých" velryb a tuleňů?

Národnímu Izraeli byl dán sabat sedmého dne jako součást jedinečné smlouvy s jeho Stvořitelem. Sabat nikdy nebyl součástí Abrahamovy smlouvy (Dt 5:3). Dodržování sabatu ve starověkém Izraeli nevyžadovalo od jeho občanů žádnou víru. Ve skutečnosti by bylo trapné nedodržovat sabat sedmého dne jako den odpočinku. Otázka: Co dnes lidé v zemích vzdálených od Izraele, jejichž národní zákony jsou takové, že zaměstnání, školní docházka dětí a zakazující ná-

Restoration Fellowship www.restorationfellowship.org • E-mail: anthonybuzzard@mindspring.com

All donations to **Restoration Fellowship** are tax deductible. Restoration Fellowship, PO Box 1742, Fayetteville,

GA 30214

boženské zvyky by zajistily katastrofu, kdyby se od věřících vyžadovalo dodržování Mojžišových zákonů a mosaického sabatu? Byla by to obrovská oběť. Ježíš v souvislosti se sabatem řekl: "Milosrdenství žádám, ne oběť" (Mt 12:7).

Otázku sabatu objasnil apoštol Petr na konferenci svolané za účelem rozhodnutí, co se požaduje od obrácených pohanů. Debata vznikla, když někteří trvali na tom, že "tito pohané musí být obřezáni a *musí dodržovat Mojžišův zákon*". Petrova odpověď ve stručnosti zněla, že Bůh si ho vyvolil, aby oznámil, že "pohané mají slyšet a věřit *poselství evangelia* ... a Bůh nedělá rozdíl mezi nimi a námi. Očistil jejich srdce *vírou*". Pak se zeptal ctihodné rady: "Proč nyní zkoušíte Boží trpělivost tím, že na ramena těchto konvertitů nakládáte jho, které jsme my ani naši předkové nebyli schopni unést? Vždyť my věříme, že jsme spaseni stejným způsobem jako oni: z milosti našeho Pána" (Sk 15:5-11). Sotva je třeba říkat, že Petr tím míní, že proces spásy nelze usnadnit "dodržováním Mojžišových zákonů".

Vše, co bylo třeba říci o novém křesťanském "uchopení" právního systému, Ježíš neřekl, když byl s učedníky na zemi. Bylo ponecháno na apoštolech prvního století, aby Mesiášovy pokyny rozvinuli a aplikovali. Žádný z opravdových apoštolů (i přes dočasný Petrův výpadek) se nevymykal trvale platným pokynům stanoveným vzkříšeným Ježíšem a předávaným duchem. Poněkud ironicky bylo ponecháno na apoštolu Pavlovi, vzděláním předním legalistovi, aby poskytl největší pochopení pro změnu oproti mosaickému systému a také důvod pro novou linii. Tomuto tématu jsou věnovány celé oddíly knihy Galatským. Lekci osvobození od mosaických omezení se učil pomalu a bolestně. Stejně tak je tomu i dnes.

Pavel mluvil k pohanskému světu o dnes již přežitým *rozdělení na Židy a pohany*. Snažil se přesvědčit odpůrce, kteří kvůli židovskému vlivu chtěli lpět na zbytcích mosaického systému: "Kdysi jste byli [pohané] oddělení od Krista, vyloučení ze společenství Izraele, cizí Božím smlouvám a slibům, které jsou s nimi spojeny. Váš svět byl bez naděje a bez Boha. Kdysi jste byli daleko, nyní jste ve spojení s Kristem ... Vždyť on sám je náš pokoj. On učinil pohany a Židy jedním a zbořil hradbu, která je oddělovala." Jak bylo této úžasné situace dosaženo? "Vždyť on *zrušil*

Zákon s jeho pravidly a předpisy, aby z obou vytvořil jedno společenství v sobě samém, a tím nastolil pokoj ... neboť skrze něj [Ježíše, nikoli Mojžíše nebo Zákon] máme obojí stejně přístup k Otci v jednom duchu" (Ef 2:12-18). A tento duch byl duchem přijatým při přijetí Ježíšova evangelia o Království (Gal 3:2), stejně jako Ježíš popsal přijetí semene evangelia o Království jako nezbytnou jiskru nesmrtnosti (Mt 13:19; Lk 8:11,12).

Mohlo být nějaké jasnější vyjádření zásadní změny Zákona než to, které podal tento brilantní a horlivý bývalý stoupenec Mozaiky?

Pavel neustále bojoval s tímto problémem, který stále trápil mnoho církevních sborů. Galatským řekl: "Vy pošetili Galatští!... Vy, před jejichž očima byl Ježíš Kristus otevřeně ukázán na kříži! Odpovězte mi na jednu otázku: Dostali jste toho ducha *tím, že jste zachovávali Zákon*, nebo tím, že jste uvěřili poselství evangelia?... Podívejte se na Abraháma; on vložil svou víru v Boha a tato víra mu byla počítána za spravedlnost... Na druhé straně ti, kdo spoléhají na poslušnost Zákona, jsou pod kletbou" (Gal 3:1nn).

Celá Pavlova premisa v listu Galatským spočívala v tom, že legalisté hlásali falešné evangelium – ne to, které hlásal Kristus. Pavel nejjasněji shrnul svůj argument *pro změnu Zákona*: "Moc, kterou máme, pochází od Boha; je to on, kdo nás zmocnil jako služebníky nové smlouvy, *nikoliv litery, ale duchovní*; neboť litera odsuzuje k smrti, ale duch dává život. Služba, která přinášela smrt a která měla písemnou podobu na kameni, byla napsána s takovou slávou... i když ta sláva... měla brzy zaniknout... Vskutku, sláva, která kdysi byla, není žádnou slávou; zastínila ji ještě větší sláva ... Není na nás, abychom dělali to, co dělal Mojžíš; ten si zakryl tvář závojem, aby Izraelci nemohli hledět na konec toho, co zaniká. V každém případě se jejich mysl uzavřela, protože *stejný závoj je tam dodnes, když se čte poučení ze Staré smlouvy, a nikdy není odstraněn, protože teprve v Kristu je odstraněn. Vskutku dodnes, kdykoli se čte Mojžišův zákon, leží nad myslí posluchače závoj*. Ale jak říká Písmo: 'Kdykoli se obrátí k Pánu, závoj je odstraněn'" (2 Kor 3:5 a násl.). Skutečnost toho, co Ježíš učil jako služebník Nové smlouvy, je zastřena, když jsme připoutáni k mosaickému systému. Podle Pavla i "trocha kvasu prokvasí celé těsto" (Gal 5:9).

Pavlovy občasné ústupky mosaickému vzoru byly pouze účelové, aby nepohoršily ty, kteří se považovali za podřízené Zákonu. A nemůže být pochyb o tom, který Zákon přicházel v úvahu. Pavlova slova by se neměla rozpouštět s tvrzením, že mluvil pouze o tom, zda je, nebo není *pod trestem* Zákonu. Tento argument je jen *účelovým* pokusem vyhnout se radikálnímu apoštolovu učení. Pavel to vyznává: "K Židům jsem se choval jako Žid, abych získal Židy, to znamená, že k těm, kteří jsou pod Zákonem, jsem se choval jako pod Zákonem..., ačkoli sám *nejsem podřízen Zákonu*; nejsem mimo Boží Zákon, ale *podřízen Kristovu Zákonu*" (1 Kor 9:20, 21). Když Pavel psal Timoteovi, jasně řekl, že Mojžíšův zákon byl určen pro porušovatele zákona, a v listu Galatským 3 se píše, že nyní již zastaralý zákon byl prozatímním vychovatelem, který měl lidi přivést ke Kristu a většímu zákonu Kristovu. Tento křesťanský zákon spočíval v lásce k Bohu a lásce k bližnímu. "Neste břemena jedni druhých, a tak naplňte Kristův zákon" (Gal 6:2). Jak se ritualizuje vzájemné nesení břemen? Jak ritualizujete lásku nebo vytváříte pravidla pro lásku? Mosaický systém, umožňující "spravedlivé války", dokonce "svatou válku", agresivní a obrannou, oko za oko, tuto odpověď neposkytoval. Tuto odpověď mohl přinést pouze Ježíš a změna srdce prostřednictvím ducha evangelia Království. "Kéž by se mě stále báli..." (Dt 5:29). Jako národ však nikdy nedosáhli takového smýšlení, aby byli poslušní.

Křesťan by měl hledat způsoby, jak sloužit laskavými skutky. Tento postoj v praktické rovině překonává sentiment ze známého muzikálu: "Bůh stvořil člověka, aby sloužil bližnímu, ale při troše štěstí nebude doma". "Čisté a neposkvrněné náboženství je navštěvovat vdovu a sirotka v nouzi" (Jak 1:27) a ujistit se, že jsou doma!

Změna od Starého k Novému zákonu, pokud jde o obřízku, jasně spojuje *radikální změnu v Zákoně* se změnou kněžství. Židům 7:11-12: "Kdyby však bylo možné dosáhnout dokonalosti prostřednictvím levitského kněžství (na jehož základě byl lidem dán Zákon), nebylo by třeba, aby vznikl jiný druh kněze, popsáný jako kněz z řádu Melchisedechova... Změna kněžství však musí *znamenat změnu v Zákoně*." (Žid 12:12) Tělesná obřízka byla jedním z nejhrouběji zakořeněných izraelských zákonů. Židé byli označováni jako

"Obřízka". Obřízka byla znamením smluvního vztahu mezi Bohem a Abrahamem. Fyzický úkon obřízky měl přednost před zákonem o sabatu. Přesto byla opuštěna fyzická forma, *nikoli duchovní princip* obřízky. Duchovní ekvivalent – obřízka srdce – zůstal zachován. Obřízka byla "zduchovněna", stejně jako zákon o sabatu (sabatech). Pro znovuzavedení obou požadků není žádné ospravedlnění. Křesťané jsou nyní známí jako "Boží Izrael" (Gal 6:16) na rozdíl od Izraele těla (viz 1 Kor 10:18). Jsme "pravá obřízka" (Fil 3:3). Celý systém Nové smlouvy je přenesením do nové a brilantní tóniny. Proč tuto novou melodii ničit tím, že ji smícháme se zastaralými melodiemi Mojžíšovými? Je pravda, že obětní systém nebyl prostě odstraněn. Byl nahrazen novým systémem. List Židům vyzývá k jinému typu oběti, k další *změně v Zákoně, nikoli ke zrušení*. "Skrze Něho [nový chrám] přinášíme Bohu ustavičně oběť chvály... A nezanedbávejte konání dobra a sdílení, neboť takové *oběti* se Bohu líbí" (Žd 13:15, 16). Trval by snad někdo na tom, že to musí být doprovázeno fyzickým zabitím holuba?

Pavel galatské církvi jasně řekl, že "Bůh poslal svého Syna, narozeného z ženy, narozeného pod Zákonem, aby vykoupil svobodu pro ty, kdo byli pod Zákonem, abychom dosáhli postavení synů" (Gal 4:4-5). Poté je pokáral: "Jak se můžete vrátit k těm slabým a zchátralým živlům? Proč chcete znovu vstoupit do jejich služeb? Zachovávejte *zvláštní dny a měsíce, roční období a roky*" (v. 9-10). Pavel však se svou myšlenkou nekončí. Je zapotřebí další interakce tohoto kartáče s mojžíšským systémem. "Řekněte mi nyní, vy, kteří tak toužíte být pod Zákonem, neposloucháte, co Zákon říká?... Sinaj [kde byl dán Zákon včetně Desatera jako základ Smlouvy] představuje dnešní Jeruzalém, neboť on i jeho děti jsou v otroctví" (v. 21-25). Slovo otroctví označuje starou smlouvu v příkrém rozporu s pravdou evangelia o Božím království, jak ji hlásal Ježíš, která nám umožňuje být svobodní (Jan 8:32). Poznání Pravdy, evangelia, jak ho hlásal Ježíš, je klíčem ke svobodě.

Podobně i autor listu Židům vidí omezení starého mosaického systému daného na Sinaji: "Ne k hmatatelnému, planoucímu ohni Sinaje jste přišli, k jeho temnotě, šeru a vichřici... Ne, přišli jste k hoře Sion, městu živého Boha, nebeskému Jeruzalému [Jeruzalému budoucnosti]... a k Ježíši, prostředníku nové smlouvy

..." (Žd 12:18-24). Když je člověk ponořen do kodexu, který byl dán Mojžíšovi pro izraelský národ, je nanejvýš obtížné nechtít po tomto žebříku šplhat jako po měřitelné připomínce úspěchu vlastních skutků.

Pavel popřel, že by někdo měl právo na titul Žid, pokud je jeho status pouze tělesný. "Skutečný Žid je ten, kdo je Židem vnitřně a jeho obřízka je ze srdce, duchovní, nikoli doslovná" (Řím 2:29). Říká církvi v Kolosech: "Vždyť jste s ním byli pohřbeni ve křtu a v tomto křtu jste také byli spolu s ním vzkříšeni k životu *skrze svou víru* v činnou Boží moc... A ačkoli jste byli mrtví kvůli svým hříchům... On vás přivedl k životu s Kristem... zrušil pouto... proti nám s jeho *zákonnými požadavky* [ne "*zákonnými tresty*"], odložil je a přibil je na kříž... Nedovolte proto nikomu, aby se na vás obořil kvůli tomu, co jíte nebo pijete, nebo kvůli slavení svátků, novoluní či sabatu. *Ty nejsou víc než stínem toho, co mělo přijít; skutečnost patří Kristu*" (Kol 2:12-17). Pro Pavla všechny tři druhy dodržování předpisů stojí a padají společně. Pokud někdo trvá na zachovávání týdenního sabatu, pak jsou stejně závazné i svaté dny a novoluní. Pro Pavla je celý systém jeden - "stín". Bylo by svévolné zachovávat jednu nebo dvě formy dodržování a třetí ne.

Apoštolové pouze pokračovali v díle, které Ježíš započal, když kolem sebe začal budovat zcela nové společenství – mesiášské společenství, jehož úkolem bylo nést velké prorocké poselství o naději a svobodě pro všechny, zprávu o příchodu Království na zemi. "Pojďte ke mně všichni, kdo jste unaveni a jejichž břemena jsou těžká; já vám dám odpočinout. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne [učte se mému evangelium o Království a Kristovu zákonu] a naleznete odpočinek pro své duše. Neboť mé jho je snadné nést, můj náklad je lehký" (Mt 11:29-30).

To se o Mojžíšově zákoníku říci nedá. Předávání radostné zvěsti o evangelium Království zbytku světa se neřídilo sinajskou dikcí. Přesto někteří dodnes, všichni s dobrým svědomím, chtějí trvat na tom, že sobota, svaté dny, novoluní a zákony o jídle jsou krásné zvyky, které musí dodržovat všichni. Tento Mojžíšův zákoník, ve své době pro izraelský národ brilantní, by byl nesnesitelným břemenem neslučitelným s lehkým břemenem, které slíbil Kristus. Mohla by většina lidí slavit den odpočinku při každém novoluní?

Měli bychom žasnout nad velkou milostí, kterou Bůh poskytl prostřednictvím svého Syna, když udělil evangelijní naději na Boží království celému světu. Ty, kteří by se mohli obávat, že život bez Sinaje bude volný a že nyní budeme moci zabíjet, cizoložit, krást, toužit po majetku a zanedbávat své rodiče, by měl Kristův zákon uklidnit. Zdá se být zřejmé, že zákon lásky k bližnímu by takové jednání vylučoval. Tak to řekl Ježíš ve svém novém poučení, Kázání na hoře.

Pro ty, kdo by se cítili ohroženi, kdyby byli křesťané Nové smlouvy osvobozeni od povinnosti dodržovat sedmý den od západu slunce do západu slunce, by měl být list Židům 4:4 a následující poučný: "Písmo někde o sedmém dni říká: 'Bůh sedmého dne odpočinul od všeho svého díla' [všimněte si, že *Bůh*, nikoli Mesiáš, byl aktivním vykonavatelem stvoření] a ve výše uvedeném verši čteme: 'Nikdy nevstoupí do mého odpočinku'. Z toho vyplývá, že skutečně existují někteří, kteří mají do tohoto odpočinku vstoupit, a že ti, kteří poprvé uslyšeli radostnou zvěst, do něj kvůli nevěře nevstoupili." Nešlo o to, že by v pátek při západu slunce přestali pracovat, ale o to, že nepřijali Kristova ducha a smýšlení, a tím nevstoupili do "sabatního odpočinku, [který] čeká Boží lid: každý, kdo vstoupí do Božího odpočinku, odpočívá od svých skutků, jako Bůh od svých" (v. 9, 10). Tento druh odpočinku se vztahuje na každý den v týdnu.

Jozue vedl děti Izraele do zaslíbené země. Dostali národní zákon, který byl vlastní Izraeli. Navzdory důslednému dodržování soboty přivedly bouřlivé dějiny Izraele na pokraj další smutné éry, exilu – daleko od odpočinku, který pro něj Bůh určil. V Jeremiášově době spoléhání na opakovanou mantru, že je chrám může zachránit, ukazovalo, jak daleko jsou jejich srdce vzdálena od pravé víry. "Toto praví Pán zástupů... 'Napravte své cesty a své skutky... Nedůvěřujte klamným slovům, která říkají: "Toto místo je chrám Pána, chrám Pána, chrám Pána!" Toto vaše heslo je lež, nedůvěřujte mu" (Jer 7:3, 4).

Přesto byl Izrael stále národem, který Bůh určil k tomu, aby vyslechl život zachraňující poselství, jež se zaměřilo na zcela nové téma. Dlouho očekávaný Mesiáš přišel se svým oživujícím evangelium o Království, poselstvím, které mělo zahrnout i národy světa (Mt 24:14). Ježíš svému lidu vytrvale ukazoval, že doba chrámu a všeho, co představoval, se chýlí ke kon-

ci. Jím opatrovaný Zákon byl pro období hlásání Království celému světu nedostatečný. Slovem i skutkem hlásal, že jedině on má odpovědi na neskutečně obtížné problémy, kterým národ čelil. Petr toto učení obhajoval prohlášením, že pod nebem není dáno žádné jiné Jméno (tj. systém víry), skrze které by mohl být spasen každý člověk z každého národa (Sk 4:12).

Když Ježíš uvažoval o dramatickém narušení chrámu, "jeho učedníci si vzpomněli na slova Písma: 'Horlivost pro tvůj dům mě pohltí'. Židé Ježíše vyzvali: 'Jaké znamení můžeš ukázat, abys ospravedlnil svůj čin?' 'Zbořte tento chrám,' odpověděl Ježíš, 'a ve třech dnech ho znovu vztyčím.' Židé řekli: 'Stavba tohoto chrámu trvala šestačtyřicet let. Chystáš se ho znovu postavit za tři dny?' Ale chrám, o kterém mluvil, bylo jeho tělo. Po jeho vzkříšení jeho učedníci pochopili plnou sílu těchto slov. Uvěřili Písmu a slovům, která Ježíš řekl" (Jan 2:17-22).

Z pravidel a rituálů nevyrůstají zcela nové způsoby myšlení. Laskavost nelze uzákonit. Vycházejí ze způsobu života v duchu evangelia Království. Laskavost stále udržuje božský princip oběti. K obětování musela být přinášena nepoškozená zvířata, nikoli chromá a umírající. Bohu jde o lidi, ne o zvířata. Naše laskavost musí být upřímná. Pavel se připojuje ke sboru novozákonních učitelů, kteří nás vyzývají: "Neste břemena jedni druhých, a tak naplňte Kristův zákon." V tomto smyslu je třeba, abychom si navzájem nesli břemena. Zákony nebyly "odstraněny". Byly nově interpretovány na nové rovině v duchu. Zákon neposkytoval cestu k životu. K Bohu se přibližujeme skrze nového prostředníka a jeho novozákonní učení, stejně jako skrze jeho smrt a vzkříšení. Nahrazením chrámu jsme uvedeni do nového věku ducha. Nedělní vzkříšení znamená začátek nového systému:

"Když vstal z mrtvých v první den týdne, ukázal se nejprve Marii Magdaléně" (Mk 16:). Tato dříve demonizovaná dáma se těšila výsadě prvního exkluzivního rozhovoru se vzkříšeným Mesiášem. Neděle byla skutečně určeným "třetím dnem od chvíle, kdy se to všechno [ukřížování] stalo" (Lk 24:21). Toto poupaté téma zaměstnává pisatele listu Židům 7:18, 19: "Dřívější pravidla jsou zrušena jako neúčinná a neúčinná, protože zákon nic nepřivedl k dokonalosti, a zavádí se lepší naděje, skrze niž se přibližujeme k Bohu." Celý mosaický systém byl pozastaven. Při Me-

siášově smrti byla chrámová opona roztržena, rozevřena odshora dolů. Oddělení mezi Židy a pohany již neexistovalo. V tomto okamžiku a po Ježíšově vzkříšení se novým Chrámem stalo Kristovo tělo, do něhož se mohly zapojit všechny národy na základě pokání, víry v Ježíšovo evangelium o Království a křtu (Mk 1:14, 15; Sk 8:12; 28:23, 31), nezávisle na obětech a legalizmu chrámových nařízení.

Jestliže mosaická úprava vytvořila klima, které mělo přivést svět do kontaktu se Stvořitelem, proč to měnit? Proč odstraňovat tento systém, tak slavnostně a slavně vyhlášený na Sinaji? Odpověď zní: Zákon na Sinaji nebyl posledním Božím slovem.

Pavel se nikdy neodvolával na Genesis 2:3, aby schválil sobotu sedmého dne jako povinnost pro křesťany. Neudělal to ani žádný z novozákonních autorů. Abraham nebyl chválen jako první za poslušnost Zákonu obřízky jako cesty ke správnému postavení před Bohem. Tento obřad přišel až poté, co Abraham dostal Boží pečeť schválení kvůli své víře v Boží přísliby, že obdrží zemi/království a oslavované semeno, Mesiáše. "Abraham uvěřil Bohu a bylo mu to počítáno jako spravedlnost." To je novozákonní heslo, ale není to středobod mosaického zákoníku. Abraham nebyl povinen zachovávat sobotu. Vrátit se k polovičatému mosaickému systému navzdory neustálým protestům Nového zákona proti němu znamená riziko zavedení jiného evangelia, které nemá moc zachraňovat (viz celou Pavlovu argumentaci v listu Galatským).

Aby to nikdo nepochopil špatně, Pavel říká: "Řekněte mi nyní, vy, kteří tak toužíte být pod Zákonem, neposloucháte, co Zákon říká?" (Gal 4:21 - ten Zákon, který nám dává pocit vlastní spravedlnosti). "Takové přesvědčení nepochází od Boha, který vás povolal. Pamatujte, že trocha kvasu 'prokvasí všechno těsto'" (Gal 5:8, 9). Tato směs Mojžíšova zákona s jeho pravidly a rituály, Boží milosti a Kristových zákonů je katastrofálně matoucí směs. Ničí jednoduchost univerzálního Kristova evangelia, které je nyní prostředkem k tomu, aby se poselství o Božím království dostalo do celého světa.

"Ti, kdo spoléhají na poslušnost Zákonu, jsou pod kletbou" (Gal 3:10). "Znovu vám zdůrazňuji, že každý člověk, který přijme obřízku, je povinen dodržovat celý Zákon. Když se snažíte být ospravedlněni na základě Zákonu, jste odříznuti od Krista: sami jste se

postavili mimo Boží milost" (Gal 5:3, 4). Pointa by sotva mohla být jasnější. Taková svoboda od Zákona však není svobodou k nečinnosti. Je to svoboda vstoupit do služby Kristu při šíření Kristova evangelia, tj. evangelia o Království, Lk 9:60: "Jděte a všude hlásejte Království."

"Musíte pochopit, bratři, že odpuštění hříchů je vám nyní zvěstováno skrze Krista. Právě skrze něho je každý, kdo má víru, zproštěn všeho, pro co nebylo zproštěno podle Mojžíšova zákona" (Sk 13:38, 39).

Žádné rituální oběti zvířat, zákon o jídle, dodržování sobot, novoluní nebo svatých dnů, desátky ani zvláštní oběti nemohou posílit naše postavení u Boha. Bůh "jistě miluje radostného dárce", ale nejde jen o opakování starozákonního předpisu o desátcích, který Pavel nikomu nevnucoval.

Když se Ježíš ve své službě plně věnoval hlásání evangelia o Království, začal odstraňovat všechny překážky, které by bránily jeho poselství, jež světu přinášelo život. Slepotu, která lpí na zastaralých starozákonních předpisech, lze odstranit jedině v Kristu. Kristovy příkazy jsou prosté. Začínají shrnutím víry: "Království Boží se přiblížilo [a nyní imperativ]: Čiňte pokání a věřte evangeliu o Království." (Mk 1:14, 15). "Slyš, Izraeli, Pán, náš Bůh, je jeden Pán" (Mk 12:28 a dále). Rámec víry je stále židovský monoteismus. Ježíš nezná žádnou trinitární nebo binitární modifikaci víry. Víra v jediného Boha Izraele a v Ježíše jako příslibeného Mesiáše, plus požadavky lásky k bližnímu a bratru, shrnují víru. Tento nový systém nás osvobozuje, abychom se mohli soustředit na příkaz vzít na svá bedra úkol, který pro Ježíše znamenal vrchol: "Musím hlásat evangelium o Království i v jiných městech, k tomu jsem byl pověřen" (Lk 4:43). Toto pověření nyní přechází na jeho církev, která má pod jeho dohledem od Boží pravice zvat muže a ženy všech národů, aby "činili pokání a věřili evangeliu o Království", nové cestě zahrnující novou naději, kterou můžeme přistupovat k Bohu (Žd 10:20).

Výroky znalců k obnově biblického systému víry

"Vzkříšení je událost, při níž Ježíš přešel z pozemské smrtelné existence do říše nesmrtelnosti. To je vysvětlení roucha z hrobu... Oblečení z hrobu nemuselo být svlečeno, aby se Ježíš mohl vynořit; přešel z hrobu,

když ještě zůstalo tak, jak bylo, svinuté kolem Ježíšova těla" (George Eldon Ladd, *I Believe in the Resurrection of Jesus*, s. 96).

Podle neustále opakovaného poselství, které zaznívá na současných pohřbech, nemusí mrtví čekat na budoucí vzkříšení, aby získali nesmrtelnost. Populární křesťanství je v rozporu s Bibli, když tvrdí, že mrtví mohou získat nesmrtelnost ještě před vzkříšením, až se Ježíš vrátí (1 Kor 15:23). Kromě vzkříšení neexistuje žádný přístup k nesmrtelnosti. Ke vzkříšení věřících ještě nedošlo. Proto jsou mrtví v současné době mrtví, nikoli nesmrtelní v nebi nebo v pekelném ohni.

"Ježíš je to, čím se logos stalo, nikoli logos jako takový" (Goppelt, *Theology of the New Testament*, Vol. II, str. 297).

Logos je Boží mysl. Ježíš je ztělesněním Boží mysli. On je logos, které se stalo tělem – skrze svatého Duha... To, co existuje předem, je Boží slovo neboli Boží moudrost, Boží duch a Boží já (Otec)... Na rozdíl od rozšířeného názoru se ve 2. kapitole listu Filipským nejedná o to, že by se předem existující Syn stal pozemským Synem. Nový zákon není o božském Synu v těle pozemského člověka" (Colin Brown, z korespondence).

Výše uvedené dva výroky předních biblických teologů opravují rozšířené nepochopení verše Jan 1:1, který nezní "Na počátku byl Syn", ale "Na počátku bylo slovo...". Slovo je Boží mysl a plán, jak byly slíbeny od počátku. Ježíš, Boží Syn, vstoupil do existence při svém početí (Lk 1:35) jako naplnění tohoto Božího příslibu. Ježíš je logos (slovo), Boží mysl a plán plně vyjádřený v lidské bytosti Ježíši (1 Tim 2:5).

"Ježíš nabízí věčný život každému, kdo ho přijme za svého Spasitele a Pána. Všimněte si, že slovo 'přijmout' znamená uvěřit jeho slovům a poslouchat je." (z knihy "How to Get Saved /Jak být spasen/").

www.fathersbusiness.com/saved.htm

Toto vynikající shrnutí spásy v Bibli je základem tohoto časopisu: "Věřit v Ježíše" bez víry ve slovo/evangelium o Království znamená zásah do biblické spásy. Ježíšův první příkaz zněl: "Čiňte pokání, protože se přiblížilo Boží království: (viz Mk 1:14,15): "Čiňte pokání a věřte evangeliu". To je Markovo a Ježíšovo "Jan 3:16" - ztělesnění poselství spásy. V Lk 8:12 Ježíš výslovně spojuje spásu s vírou ve slovo o

Království (paralela v Mt 13:19; stejnou formulaci viz také Sk 8:12). "Kdykoli někdo uslyší poselství, přichází ďábel a vytrhne mu poselství, které bylo zaseto do jeho srdce, aby mu zabránil uvěřit a být spasen." Ježíš zde říká, že rozhodující pro spásu je přijetí jeho evangelia/slov/kázání o Království. Víra v jeho smrt a vzkříšení je dalším důležitým faktorem evangelia.

"Standardní starozákonní způsob, jak si představit umírání a návrat k životu, je ten, že se mluví o ulehnutí a spánku, pak o probuzení a vstávání. Umírání je extrémní formou spánku. Ulehnutí a spánek tak představují metaforu smrti (2 Král 4:31; 13:21; Iz 26:19; Jer 51:39, 57; Job 14:12).

Dále umírání znamená ulehnutí k předkům do rodinné hrobky, jejíž nehmotnou obdobou je Šeol; návrat k životu by tedy znamenal opuštění takové "půdy země" [prachu] (Dan 12:2; Ž 49; 73). Tento obraz předpokládá navrácení do života celého člověka s jeho duchovními i hmotnými aspekty" (Goldingay, *Commentary on Daniel*, s. 307).

Tento biblický popis smrti, potvrzený Ježíšem v Janovi 11:11, 14; 5:28, 29 atd., nedokázal zvítězit nad oblíbenou pohanskou představou, že smrt znamená okamžité vědomé přežití v nebi nebo v pekle. Naše otázka čtenářům by mohla znít takto: Který názor na smrt je základem poučení, které dáváte svým dětem? Ten Ježíšův a hebrejské Bible, nebo ten lidového, tradičního křesťanství, který se vyvinul až po biblických dobách? O narušení učení o vzkříšení a jemu odpovídajícímu předchozímu "spánku smrti" v Hádu/Šeolu se říká, že je rakovinou našeho duchovního myšlení (2 Tim 2:17, 18). Učení o vzkříšení je základním biblickým učením. Pokud nesmrtelnost získáme v okamžiku smrti, jaký smysl má vzkříšení? Jaký smysl má Ježíšův druhý příchod, jehož účelem je vzkříšení věrných mrtvých? Pokud někdo tvrdí, že mrtví se již stali nesmrtelnými, rovná se to tvrzení, že vzkříšení věrných již nastalo. Podle Bible může člověk dosáhnout nesmrtelnosti pouze vzkříšením. To je jedno z velkých "ABC" biblické víry, které je však v křesťanských kruzích málo chápáno.

Základní přesvědčení věřícího v Království

Věřím, že Bůh má velký plán Království a že hlavním důvodem mé existence je oddaně plnit jeho vůli. Je

mou povinností učit se Jeho cestám a růst k tomu, abych se Mu a Jeho prvorozenému Synu, Ježíši Kristu, stále více podobal. Mým posláním učedníka je s láskou vyvolávat v druhých touhu věřit v přicházející Království a žít pro něj. Musím pokračovat ve studiu Písma, abych získal smysluplné poznání, milost a moudrost. Je mou povinností důkladně porozumět obsahu toho, čemu učím, a s modlitbou využívat své síly k přesnému zacházení se slovem pravdy. Musím být druhým v každém ohledu vzorem. Proto musím neustále provádět inventuru svých mravů, chování a myšlení. Musím neprodleně připustit, když jsem se dopustil chyby, takže nikdy nesmím pošpinit Ježíšovu slávu nebo zmařit byť jen jedinou příležitost vést druhé ke spásu v nadcházejícím Království na zemi. Věřím, že opravdový učedník zná svá omezení i svůj potenciál a využívá své duševní i fyzické síly, aby se stal tím, co Bůh očekává. Potřebuji společenství ostatních učedníků a oni potřebují to moje. Abych obnovil je i sebe, musím s nimi komunikovat s láskou, věnovat jim svou strhující pozornost, hledat u nich rady a dělit se o své radosti. Jako učedník musím chápat, jak svatý duch působí, a být vždy připraven propůjčit své schopnosti, slova povzbuzení a vědomosti, aby duchu nebylo bráněno v jeho působení. Mít Božího a Ježíšova ducha je to nejcennější, co v životě máme, a žádný Boží ani lidský nepřítel nám to nemůže vzít. Modlitbou se učit, usilovat o Boží plán a vůli a vyučovat je to, o co v životě jde. Mé požehnání bude stále narůstat, jak budu růst v uznání této nejvyšší výsady udělené jakémukoli stvoření - být skutečným učedníkem a vyslancem nadcházejícího Krále a Království na zemi.

Pokrm k zamyšlení

"Každá židovsko-křesťanská debata je poznamenána zvláštním faktorem: antisemitismem. Křesťanství nebylo původcem nenávisti vůči Židům, ale neslo ji a podporovalo všude, kam přišlo" (Eugene Borowitz, *Contemporary Christologies: A Jewish Response*, s. 22).

Komentáře

"Velmi se mi líbí vaše bádání a vhledy do Božího království a Trojice, které sdílíte na svých webových stránkách." - *Rhode Island*

"Témata nesmrtelnosti a evangelia o Království byla mezi mými křesťanskými přáteli s velkým úspěchem používána k podněcování přemýšlení a nezaujatého uvažování o schopnosti předpojatých představ nevědomě podbarvovat čtení a chápání biblických textů."
– *Washington*

"Tato kniha [The Doctrine of the Trinity: Christianity's Self-Inflicted Wound, 800-347-4261] je jednou

z nejlepších knih o Trojici, které jsem kdy četl. Konečně kniha, která se nesnaží utlouci druhou stranu, ale spíše jí ukazuje pravdu. Autoři velmi pečlivě rozebírají Písmo a uvádějí na pravou míru mylné učení o Trojici. Pokud jste trinitáři, tato kniha vás neurazí; pouze vám ukáže, kde jste byli uvedeni v omyl, a pokud v Trojici nevěříte, důrazně vás utvrdí v tom, co už víte. - *Z recenze čtenáře na Amazon.com*